

Část první

LÉTO

19. srpna 2005

Moje velká italská láska začala poctivými českými palačinkami.

„Dobré ráno, *amore mio*“ zní z jeho úst tak sladce. A zároveň tak drze. Jak si může dovolit říkat mi *lásko moje* po první společně strávené noci?

„Co si dáme k snídani?“ dotírá chlap v mé posteli.

Upřímně – moje lednice zeje prázdnotou. Na horní polici se rozvaluje načatá láhev tequily ve společnosti orosených plechovek piva, očitých svědků divokého večírku, který proběhl přesně před týdnem. Na dveřích smutně sedí dvě zapomenutá vejce a mléko zastrčené kdesi vzadu volá po otevření, protože datum jeho spotřeby se nemilosrdně blíží.

„Obvykle nesnídám,“ toužím odseknout, ale odpověď si ještě rozmyšlím. Nechci působit (i když tak nějak to ve skutečnosti je) jako věčněsepokoušejícízhubnout ženská kolem třicítky, která každý pátek vyráží na noční bojovou výpravu do baru s kamarádkami rozladěnými stereotypní prací bez

bonusů a věčně minusovým bankovním kontem, nevhodným či žádným partnerem, a vůbec životem bez známky života. Kolikrát mě napadlo, že bych raději měla pokorně tlačit společně s hejnem koupěchtivých mladých maminek vozík v supermarketu a zkrášlovat jeho odpudivé drátěné dno zbožím v křiklavě barevných obalech, místo abych dobré tři hodiny zkrášlovala sebe ve snaze zamaskovat první známky stárnutí. Rozjasňuji svou unavenou pleť zázračným make-upem (obsahuje zlaté mikročástečky vyhlazující vrásky) a řasy prodlužuji do nekonečna už třetí vrstvou magické řasenky. Rty znehybním potahem z granátově červené neslíbatelné rtěnky a při pohledu do zrcadla na své krásnější dvojče zatoužím, aby mě za pár hodin někdo políbil. Následující ráno, toto ráno, opět nevyskočím jako správná hospodyňka za ranního kuropení z postele, opět nezadělám na koláč a opět ho neupeču dopoledne, aby se mohl podávat ještě vlažný jako moučník po obědě. Probouzím se totiž s mírnou kocovinou vedle nádherného Itala, který mě přesvědčil, že neslíbatelná rtěnka je velmi snadno slíbatelná. Jeho jméno si nepamatuju a chci se ho co nejdřív zbavit. Nebo nechci? Možná je to tentokrát jiné...

„Kdy budeme snídat, *amore?*“ vyruší mě ze zmatené sebeanalýzy. Ten je ale otravnej, s tou láskou a jídlem. Chce *to* evidentně jíst! Jak se později ukáže, jídlo kraluje hitparádě požitků tohoto exotického tvora, protože tvoří konstantu jeho života, která přetrvává, ať se okolnosti jakkoli změň. Jídlo by nikdy neošidil. Jídlo by nikdy neodložil. Celý jeho život ubíhá v rytmu jídla. Naše rozhovory budou zejména o jídle. A naše první společné ráno je předehtrou budoucího gastronomicko-citového spříznění, ve kterém jídlo hraje důležitější roli než láska. Trochu přeháním. Jídlo je *stejně tak* důležité jako láska. Protože jídlo uvařené s láskou dokáže zasáhnout duši jako přesně mířený Amorův šíp.

„Co třeba smažená vajíčka?“ zkouším.

„Nějaká vaše česká specialita?“ ptá se nevinně.

„Spíš mezinárodní, ne?“ odseknu a s nesmiřitelným výrazem ve tváři chabě bráním čest a věhlas smažených vajíček, který zřejmě do Itálie nedoputoval.

„Neměl bys chuť na něco sladkého, znáš palačinky?“ ve spíži mám úžasnou domácí meruňkovou marmeládu. Protože neznám italský výraz pro palačinky, předstírám světoběžnici a z pusy vypouštím nonšalantní francouzské *crêpes*.

„To je něco jako *crepelle*?“

Těší mě, že vás poznávám, *crepelle*, a doplňuji si o vás svou skromnou italskou slovní zásobu. Ještě se mi třesou ruce po silném ranním orgasmu, přesto (nebo možná právě proto) dokážu umíchat skvělé české těsto na italské *crepelle*:

půl litru polotučného mléka, 1 celé vejce, 2 hrníčky hladké mouky, kterou vždycky prosévám, je pak kypřejší, lžíce piva, špetička kypřicího prášku. Moje jediná teflonová pánev už toho hodně nasmažila, je mírně odřená a pokrytá nevyčistitelnými připáleninami. Aby bylo jasno: definitivně jsem zanevřela na televizní reklamy, ve kterých štíhlé a pečlivě nalíčené hospodyňky vyleští jedním zázračným máchnutím houbičky nejpřipálenější pekáč na světě. Rozpálím olej a rychle na něj vrhnu těsto, aby si pan Božský náhodou nevšiml, že jsem tak trochu šmudla a že péče o domácnost rozhodně není mojí nejsilnější stránkou. Utírání prachu, smýčení podlahy, žehlení, mytí oken, jděte s tím k čertu. To je jen ztráta času. Ale miluju vaření, jsem bohem nadaná kuchařka. Jídlo vnímám jako druh umění. V kuchyni si připadám jako virtuos vytvářející z vůní, chutí a barev symfonickou báseň. Mými nástroji jsou sporák, kastroly a vařečky. Potraviny, ze kterých vařím, to jsou noty a výsledná chuť pokrmu – je jako zvuk perfektně vyladěného orchestru.

A proto mi vůbec nevadí, že musím lítat kolem rozžhavaného sporáku. Normálně, kdyby moje dlaň právě teď nehladila chlapeckou tvář toho skoro dvoumetrového atleta (jak netypické pro Itala!), bych popadla plavky, opalovací krém a hurá na Slapy. Je totiž horký srpnový den, slunce rozpálené

doruda stále víc a víc požívá ranní stín a každou chvíli pohltí poslední kapičky rosy na vysoké trávě pod oknem. Pražský vzduch syčí jako pára nad hrncem a hrozí, že vybuchne jako vodíková bomba. Kdo může, opouští stověžatou krasavici a hledá úkryt v přírodě. Ale dnes nebude *normální* vůbec nic. Mám totiž v posteli velmi hladového Massiho, tak se tajemný neznámý jmenuje. Konečně si vybavuju jeho jméno, už mu nemusím říkat hele, a právě ho, čili Massiho, přesvědčuju, že jsem (téměř) dokonalá kuchařka, která kdykoli vykouzlí z čehokoli jakékoli lahodné cokoli. Když nesu do postele Kili-mandžáro z pocukrovaných palačinek, moje obličejové svaly se snaží seč můžou o úsměv hollywoodské filmové divy. Protože jsem zalitá potem, vlasy mi trčí do všech stran a jediný styling, který jsem jim dnes poskytla, byl přebytečný olej nevědomky vetřený až ke kořínkům (utěrku jsem nemohla najít vůbec nikde!), a mám tudíž evidentně opodstatněné obavy, že aureola včerejší sexbomby vzala za své.

Massiho ale zaujaly především nefalšované české domácí palačinky, mé tak radikální změny image si zřejmě vůbec nevšiml.

„Palačinky byly vynikající a strašně mě nabily energií, co kdybychom se ještě pomilovali, *dolcissimo bocciolo di rosa*?“ Nemusí mě vůbec přemlouvat. Jeden z nejkrásnějších srpnových dní stráví přesladké růžové poupátko – právě tak jsem byla totiž oslovena, heč – v posteli s nejkrásnějším mužem na světě.

A aniž bych to tušila, mám před sebou také nejkrásnější období svého života.

